

Rolnummer 859
Arrest nr. 14/96 van 5 maart 1996

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van de artikelen 137 tot 146 van de wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen, ingesteld door C. Melard.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, L. François, P. Martens, J. Delruelle, G. De Baets, E. Cerexhe, H. Coremans, A. Arts en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 21 juni 1995 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 22 juni 1995, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 137 tot 146 van de wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 december 1994), door C. Melard, wonende te 4420 Montegnée, rue Voie des Vaux 287.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 22 juni 1995 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van het beroep is kennisgegeven overeenkomstig artikel 76 van de organieke wet bij op 10 augustus 1995 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 augustus 1995.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 22 september 1995 ter post aangetekende brief.

Van die memorie is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 12 oktober 1995 ter post aangetekende brief.

De verzoeker heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 15 november 1995 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 28 november 1995 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 21 juni 1996.

Bij beschikking van 20 december 1995 heeft voorzitter M. Melchior de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard, de dag van de terechtzitting bepaald op 18 januari 1996 en verzoeker uitgenodigd uiterlijk op de dag van de terechtzitting aan het Hof een afschrift te laten toekomen van het door hem bij de Raad van State ingediende verzoekschrift tot vernietiging van het koninklijk besluit van 20 februari 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 21 december 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 18 januari 1996 :

- zijn verschenen :
- . Mr. R. Neuroth, advocaat bij de balie te Luik, voor verzoeker;
- . Mr. D. Van Heuven, advocaat bij de balie te Kortrijk, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Delruelle en A. Arts verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Verzoekschrift

A.1.1. Het beroep strekt tot de vernietiging van de artikelen 137 tot 146 van de wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 december 1994, wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die bepalingen, die de bestendige Krijgsraden te Brussel, Gent en Luik afschaffen om ze te vervangen door een nieuwe krijgsraad zetelend te Brussel, laten na zich uit te spreken over de wederinschakeling van het personeel van de afgeschafte rechtscolleges en bepalen geenszins dat die aangelegenheid bij koninklijk besluit zal worden geregeld. De Koning heeft evenwel op 20 februari 1995 een besluit aangenomen waarbij al het personeel van de afgeschafte militaire rechtscolleges opnieuw werd benoemd in of overgeplaatst naar de nieuwe krijgsraad. Dat koninklijk besluit wordt thans voor de Raad van State aangevochten.

A.1.2. De verzoeker heeft er belang bij deze procedure voort te zetten omdat de ontstentenis van bepalingen betreffende de wederinschakeling van het personeel een juridisch vacuüm creëert, aangezien de naam van de verzoeker, ingeval het koninklijk besluit van 20 februari 1995, dat hem schade berokkent, door de Raad van State wordt vernietigd, van de bestendige krijgsraad zal worden geschrapt zonder daarom opnieuw te worden opgenomen in de - bij wet afgeschafte - Krijgsraad te Luik. Hierdoor zou zijn toestand enkel verergeren, aangezien de beslissing van de Raad van State, in plaats van voor hem gunstig te zijn, paradoxaal zou leiden tot het verlies van zijn betrekking.

A.1.3. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden, aangezien een beroep tegen een administratieve beslissing de verzoeker niet in een minder gunstige situatie mag brengen dan die waarin de bestreden bepaling hem heeft gebracht. Telkens wanneer de wetgever rechtscolleges heeft afgeschaft, bevatte de wet overgangsmaatregelen ter vrijwaring van de rechten van het personeel. Het volstaat in dat verband de bepalingen te raadplegen van artikel 16, § 8, eerste lid, van de wet van 20 december 1957 houdende herziening van het statuut van de griffiers van de Rechterlijke Macht en van het personeel van de griffies van hoven en rechtbanken, en van artikel 29, eerste lid, van de overgangsbepalingen opgenomen in artikel 4 van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek. Het nieuwe artikel 145 van de bestreden wet lost dat probleem niet op, aangezien het slechts een maatregel tot geldelijke vrijwaring is voor het in dienst zijnde gerechtelijk personeel. Het gecreëerde rechtvacuüm had in de loop van de parlementaire procedure kunnen worden opgevuld door de aanneming van een in de Commissie voor de Justitie van de Kamer ingediend amendement, maar de Minister van Justitie heeft gevraagd de tekst van de - per definitie dringende - program-

mawet niet meer te wijzigen. Nadien werden eveneens wetsvoorstellen in die zin ingediend, maar zij werden *sine die* uitgesteld, en dit om onduidelijke redenen. Ondertussen, gelet op het dringende karakter en het verstrijken van de termijn op 1 maart 1995 - de datum die voor de inwerkingtreding van de artikelen 137 tot 146 van de wet van 21 december 1994 was vastgesteld - is een koninklijk besluit aangenomen tot collectieve benoeming, in de nieuwe krijgsraad zetelend te Brussel, van alle hoofdgriffiers, griffiers-diensthoofden, griffiers en klerken-griffiers van de afgeschafte militaire rechtscolleges. Een koninklijk besluit kan uiteraard niet in de plaats treden van de wetgevende macht. Tegen dat koninklijk besluit werd voor de Raad van State een beroep ingesteld en indien het wordt vernietigd, zullen de leden van de nieuwe krijgsraad niet kunnen terugkeren naar de rechtscolleges waar ze vandaan komen, aangezien die door de wet werden afgeschaft zonder dat de wetgever maatregelen heeft goedgekeurd tot wederinschakeling van het personeel. Aldus ligt in de bestreden bepalingen een nadelig rechtsvacuüm besloten, aangezien « tegen de wil van de wetgever in (die niet de tijd heeft gehad om de wet te wijzigen gezien het dringende karakter van een programmawet en de daaropvolgende ontbinding van de Kamers), geen enkel van die artikelen de garantie biedt dat de leden van de bij die artikelen afgeschafte militaire rechtscolleges hun betrekking kunnen behouden, zelfs indien de Raad van State de door de Koning genomen betwiste maatregelen zou vernietigen.

De vernietiging van de bepalingen van het koninklijk besluit van 20 februari 1995 zou derhalve gevolgen hebben die de wetgever niet heeft gewenst en die ernstiger zijn dan de in ieder geval met de beginselen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet strijdige gevolgen van het koninklijk besluit zelf, aangezien die de verzoeker verhinderen zijn vordering tot vernietiging voort te zetten, onder dreiging van verlies van zijn betrekking ».

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Het Hof is onbevoegd om twee redenen. Allereerst kan het een « impliciete beslissing tot weigering » om een wettelijke maatregel te nemen, niet vernietigen. In werkelijkheid bestaat het doel van het beroep tot vernietiging er evenwel in het feit te laten afkeuren dat in de bestreden wettelijke bepalingen geen regeling betreffende de wederinschakeling van het griffiepersoneel werd opgenomen. Voorts is het Hof niet bevoegd om zich uit te spreken over de wettigheid van het koninklijk besluit van 20 februari 1995, zelfs niet onrechtstreeks. Alleen de Raad van State is bevoegd om dat koninklijk besluit te vernietigen.

A.2.2. De vordering is onontvankelijk omdat de verzoekende partij van geen belang doet blijken. Die partij doet geen enkel middel gelden ten aanzien van de inhoud van de wettelijke bepalingen, maar klaagt enkel datgene aan wat er niet in werd opgenomen. Hieruit vloeit voort dat het nadeel dat de verzoekende partij zou kunnen lijden - dat overigens op geen enkel ogenblik nader wordt toegelicht - niet rechtstreeks voortvloeit uit de inhoud van de aangevochten normen. Een belang is niet rechtstreeks dan ingeval een voldoende oorzakelijk verband bestaat tussen de bestreden bepalingen en het beweerde geleden nadeel. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat het aangevoerde nadeel rechtstreeks voortvloeit uit het koninklijk besluit van 20 februari 1995. Bovendien is het belang van de verzoekende partij onzeker en staat het bijgevolg niet vast, doordat zij het rechtsgevolg van het door het Hof te wijzen arrest laat afhangen van de eventuele vernietiging, door de Raad van State, van het koninklijk besluit van 20 februari 1995.

A.2.3. Het is weliswaar juist dat de bestreden wet geen algehele overgangsbepalingen bevat betreffende het lot van het griffiepersoneel van de - afgeschafte - bestendige krijgsraden, maar dat neemt niet weg dat de wetgever niet verplicht was in een dergelijke overgangsregeling te voorzien en dat hij vermocht aan de Koning de zorg toe te vertrouwen om het lot van het griffiepersoneel van de afgeschafte bestendige krijgsraden te regelen en het kader van de enige krijgsraad te Brussel op te vullen. De vergelijking met de bepaling vervat in artikel 4 van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek doet ten aanzien van de verzoekende partij geen rechten ontstaan en is overigens niet volkomen relevant.

Ten gevolge van artikel 4 van het koninklijk besluit van 20 februari 1995 wordt de verzoekende partij, die weliswaar griffier-diensthoofd blijft, overgeplaatst van de bestendige Krijgsraad te Luik naar de nieuwe bestendige krijgsraad die gevestigd is te Brussel. De verzoekende partij zou evenwel een vordering tot vernietiging hebben ingediend bij de Raad van State, maar het stuk is niet bij het verzoekschrift gevoegd (artikel 84 van de bijzondere wet op het Arbitragehof). Zij betoogt dat het koninklijk besluit nietig is omdat de aangelegenheid bij wet diende te worden geregeld. Enkel de Raad van State kan zich hierover uitspreken. Het Hof is te dien aanzien onbevoegd, al was het maar omdat de beweerde onwettigheid van het koninklijk besluit niet in een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet besloten zou liggen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de argumentatie van de verzoekende partij niet kan worden gevolgd. De Raad van State heeft in

een vaste rechtspraak uit de artikelen 37 en 107 van de Grondwet afgeleid dat de Koning bevoegd is om de diensten van algemeen bestuur op te richten en te organiseren en om het statuut van het personeel van die diensten te bepalen.

De verzoekende partij geeft niet aan ten aanzien van welke categorie van personen de onwettigheid of de discriminatie zou bestaan, zelfs als zij ongetwijfeld gelijk wie heeft beoogd die zich tot de Raad van State wendt of zou wenden. Volgens de Ministerraad vloeit de schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet voort uit de bestreden bepalingen. Bovendien beweert de verzoekende partij ten onrechte dat de vernietigingsarresten van de Raad van State voor diegenen die verzoekschriften hebben ingediend, een onmiddellijk en rechtstreeks voordeel tot gevolg zouden hebben. In werkelijkheid zal de vernietiging de administratieve overheden ofwel verplichten, ofwel ertoe brengen een nieuwe, voor de verzoeker voor de Raad van State gunstiger beslissing te nemen. Dat is ten deze het geval indien de Raad van State het koninklijk besluit van 20 februari 1995 zou vernietigen. De bevoegde overheid, die in dat geval de wetgever zou zijn, zou een nieuwe beslissing moeten nemen. Dienaangaande bevestigt de Ministerraad hetgeen meermalen werd gezegd tijdens de parlementaire voorbereiding, namelijk dat voor het personeel van de afgeschafte bestendige krijgsraden een evenwichtige en billijke overgangsregeling zal worden uitgewerkt. Dat is evenwel nog geen reden om te besluiten tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Antwoord van de verzoeker

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

A.3.1. De verzoeker acht zich gediscrimineerd omdat de bestendige Krijgsraden te Brussel, Gent en Luik werden afgeschaft en binnen een relatief korte termijn, zoals voortvloeiend uit de artikelen 138 en 146 van de bestreden wet, door een nieuwe bestendige krijgsraad werden vervangen. De Minister was, wegens artikel 145 van die wet, verplicht het koninklijk besluit van 20 februari 1995 aan te nemen. « Maar door de Minister van Justitie te verplichten de dienstaanwijzing van het personeel te reglementeren, heeft de wetgever, die hun rechtscollege afschafte per 1 maart 1995 indien de Minister van Justitie vóór die datum geen koninklijk besluit had aangenomen, nooit gedacht dat hij de Minister aldus een recht verleende dat niet tot zijn bevoegdheid behoorde. » Het zijn immers, bij ontstentenis van bijzondere bepalingen in de bestreden wet, de niet-gewijzigde bepalingen van de wet van 15 juni 1899 houdende het wetboek van strafrechtspleging voor het leger, en met name artikel 96, die als enige toepasselijk zijn op de leden van de griffie van de krijgsraad, met name wat de benoeming betreft. De nieuwe dienstaanwijzing van de leden van de griffies van de afgeschafte rechtscolleges heeft echter plaatsgevonden door een nieuwe benoeming van hogerhand.

De betrokkenen kunnen weliswaar bij de Raad van State een beroep tot vernietiging instellen tegen het koninklijk besluit van 21 februari 1995, hetgeen de verzoeker overigens heeft gedaan. Maar wegens de bepalingen van de bestreden wet dreigt een tweede, nog ernstiger nadeel hen te treffen, aangezien zij hun betrekking dreigen te verliezen ingeval het besluit wordt vernietigd.

De bestreden wettelijke bepalingen ontnemen bijgevolg aan diegenen die door het koninklijk besluit van 21 februari 1995 worden benadeeld, een fundamenteel recht om tegen die beslissing een beroep in te stellen. Hieruit volgt een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

De verzoeker vordert voor het Hof de vernietiging van « de bepalingen van de artikelen 137 tot 146 van de (bestreden) wet, die de Koning verplichten regelgevend op te treden in een aangelegenheid die niet tot Zijn bevoegdheid behoort en die, door Hem te verplichten de administratieve standplaatsen van de leden van de griffies van de krijgsraden vóór 1 januari 1995 af te schaffen, diegenen die door de verordening worden benadeeld, beletten gebruik te maken van hun recht van beroep, onder dreiging van verlies van hun betrekking ». Daarom moet het Hof zich bevoegd verklaren.

Ten aanzien van het belang

A.3.2. De verzoeker wordt benadeeld door de bestreden artikelen van de wet van 21 december 1994 omdat hij in de onmogelijkheid verkeert zijn recht van beroep tegen het koninklijk besluit van 20 februari 1995, dat hem ook benadeelt, uit te oefenen, onder dreiging van verlies van zijn betrekking, ingeval dat koninklijk besluit door de Raad van State zou worden vernietigd. Het aangevoerde nadeel is reëel en actueel; het vindt zijn oorsprong in

de bestreden wet, die de tegenpartij toestaat « de dreiging te beklemtonen die op de verzoeker weegt indien hij voor de Raad van State de vernietiging van de bestreden handeling zou verkrijgen ». Hij is derhalve genoodzaakt, met schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, afstand te doen van zijn beroep voor de Raad van State.

Ten gronde

A.3.3. De verwerende partij laat na te vermelden dat de wet van 21 december 1994 de Koning ertoe verplicht de wederinschakeling van het griffiepersoneel van de afgeschafte krijgsraden te regelen, aangezien de wetgever de bedoeling te kennen had gegeven dat personeel in dienst te houden bij artikel 145 van de wet.

« Weliswaar is de wetgever geenszins verplicht te voorzien in overgangsbepalingen en doet een vroegere wetgeving voor de verzoeker evenmin rechten ontstaan, maar dat neemt niet weg dat alle vorige wetgevers, en met name die van 10 oktober 1967, die ertoe werden gebracht rechtscolleges af te schaffen, met hetzelfde probleem van wederinschakeling van het personeel werden geconfronteerd. Zij hebben allemaal gekozen voor een doordachte wetgevende beslissing, zonder de tijdsdruk die eigen is aan een programmawet. »

De enige uitzondering is die welke de verwerende partij heeft vermeld met betrekking tot de griffiers en klerken-griffiers van de werkrechtscolleges; zij vindt een verklaring in het feit dat zij hun functie niet als hoofdambt bekleden. Door de bepalingen van de bestreden wet heeft de wetgever de Koning verplicht regelgevend op te treden in een aangelegenheid die niet tot Zijn bevoegdheid behoort en heeft hij nagelaten te voorzien in waarborgen zodat de leden van de griffies in functie kunnen blijven na de afschaffing van hun dienst, terwijl hij de wil hiertoe te kennen had gegeven. De wederinschakeling van het griffiepersoneel behoorde echter niet tot de bevoegdheden van de Koning, aangezien de wet zelf de benoemingsprocedure van de hoofdgriffiers, de griffiers-diensthoofden, de griffiers en de klerken-griffiers van de krijgsraad bepaalt (artikel 96 van de wet van 15 juni 1899 houdende het wetboek van strafrechtspleging voor het leger) en aangezien voor die nieuw opgerichte krijgsraad geen formatie bestaat.

De door de tegenpartij aangevoerde rechtsleer en rechtspraak betreffende de leden van het personeel van de administratie zijn niet relevant, aangezien de griffiers van de militaire rechtscolleges deel uitmaken van de rechterlijke orde en geen personeels leden van de administratie zijn.

Bovendien zal de vernietiging van de bestreden handeling door de Raad van State de overheden er niet toe brengen een nieuwe, voor de verzoeker gunstiger beslissing te nemen, aangezien zij noch die bevoegdheid hebben, die aan de wetgever toekomt, noch zelfs die bedoeling hebben, vermits zij voor de Raad van State aanvoeren dat de verzoeker niet noodzakelijkerwijze het recht heeft in functie te blijven na de afschaffing van zijn rechtscollege.

- B -

B.1. Het beroep strekt tot de vernietiging van de artikelen 137 tot 146 van de wet van 21 december 1994 houdende sociale en diverse bepalingen, waarbij de bestendige Krijgsraden te Brussel, Luik en Gent en de Krijgsraad te velde (Keulen) worden opgeheven en vervangen door één bestendige krijgsraad voor heel het Koninkrijk, met zetel te Brussel.

De bestreden bepalingen zijn op 1 maart 1995 in werking getreden. Bij koninklijk besluit van 20 februari 1995 zijn de leden van de griffies van de opgeheven bestendige krijgsraden, onder wie de verzoeker, aangewezen bij de nieuwe bestendige krijgsraad.

B.2. De verzoeker was griffier-diensthoofd bij de Krijgsraad te Luik. Het voormelde koninklijk besluit van 20 februari 1995 bepaalt :

« In de koninklijke besluiten houdende benoeming en aanduiding bij de bestendige krijgsraad te Luik van de personen waarvan de lijst volgt, worden de woorden 'bestendige krijgsraad te Luik ' vervangen door de woorden ' bestendige krijgsraad '. »

De naam van de verzoeker is vermeld in de lijst die op die tekst volgt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de grieven van de verzoeker in werkelijkheid alleen gericht zijn tegen artikel 145 van de wet van 21 december 1994, dat bepaalt :

« De toepassing van de artikelen 137 tot 144 van deze wet kan geen afbreuk doen aan de wedden, weddeverhogingen, weddebijlagen en pensioenen van de magistraten, griffiers en personeel van de griffies van de krijgsgerechten die thans in functie zijn. »

Artikel 138 bepaalt dat er voortaan voor heel het Koninkrijk één bestendige krijgsraad is, die zetelt te Brussel. De artikelen 137, 139, 140, 141 en 142 hebben tot doel diverse wettelijke

bepalingen in overeenstemming te brengen met de nieuwe organisatie van de krijgsraad. Artikel 143 waarborgt aan de magistraten en aan de griffiers die in andere rechtscolleges zullen worden benoemd de anciënniteit die zij in de krijgsraad hadden.

B.3. De verzoeker verwijt aan artikel 145 dat die bepaling niet volstaat om het behoud van zijn rechten te waarborgen. Hij oordeelt dat de wetgever een overgangsmaatregel had moeten aannemen die vergelijkbaar is met die welke deel uitmaakten van de wetten waarbij, in het verleden, betrekkingen van griffiers werden afgeschaft : artikel 16, § 8, eerste lid, van de wet van 20 december 1957 houdende herziening van het statuut van de griffiers van de Rechterlijke Macht en van het personeel van de griffies van hoven en rechtbanken; artikel 29, eerste lid, van de overgangsbepalingen vermeld in artikel 4 van de wet van 10 oktober 1967 houdende het Gerechtelijk Wetboek. Hij merkt op dat een amendement geïnspireerd op de twee voormelde artikelen werd ingediend om een als volgt luidend artikel 145*bis* te laten invoegen :

« De titularissen van ambten opgeheven ingevolge de artikelen 137 tot 145 blijven er de titel van dragen en de wedden, weddeverhogingen en weddebijlagen ervan ontvangen, doch onder persoonlijke titel, tot de dag waarop aan het ambt een einde komt door benoeming tot een ander ambt dat ten minste gelijkwaardig moet zijn aan het opgeheven ambt, door ontslag, inruststelling, afzetting of overlijden » (*Gedr. St.*, Kamer, 1994-1995, nr. 1630/3).

Dat amendement werd door de Commissie voor de Justitie van de Kamer verworpen (*Gedr. St.*, Kamer, 1994-1995, nr. 1630/5, p. 11). Na de aanneming van de wet werden opnieuw twee wetsvoorstellen ingediend ter inlassing van hetzelfde artikel 145*bis* (*Gedr. St.*, Kamer, 1994-1995, nrs. 1702/1 en 1703/1). Er werd geen gevolg aan gegeven.

B.4. De verzoeker wil zijn belang bij het beroep verantwoorden met de omstandigheid dat het ontbreken van bepalingen betreffende de wederinschakeling van het personeel een rechtsvacuüm in het leven roept, aangezien, indien het koninklijk besluit van 20 februari 1995 door de Raad van State wordt vernietigd, zijn naam van de lijst van de leden van de griffie van de bestendige krijgsraad zal worden geschrapt, zonder dat verzoeker daarom opnieuw zal worden opgenomen in de Krijgsraad te Luik, die bij de wet is afgeschaft. Zijn situatie zal bijgevolg alleen maar verergeren, aangezien de beslissing van de Raad van State, in de plaats van voor hem gunstig te zijn, paradoxaal zou leiden tot het verlies van zijn betrekking.

B.5. De verzoeker ontwikkelt dezelfde argumentatie in het enig middel van zijn verzoekschrift. Hij betoogt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, aangezien hij, doordat hij verhinderd is zijn beroep voor de Raad van State voort te zetten door de dreiging van het verlies van zijn betrekking, op discriminerende wijze verstoken zou zijn van zijn recht op daadwerkelijke rechtshulp.

B.6. Een beroep is niet ontvankelijk dan indien de verzoeker doet blijken van het belang dat vereist is krachtens de artikelen 142 van de Grondwet en 2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

Onderzocht dient te worden of artikel 145 van de wet van 21 december 1994, dat door de verzoeker wordt aangevochten, hem rechtstreeks en ongunstig kan raken.

Het antwoord op die vraag hangt af van de draagwijdte van de bestreden bepaling, die onderzocht wordt in het licht van titel IX, hoofdstuk I, afdeling I, van de voormelde wet (artikelen 137 tot 146).

B.7. Het Hof stelt vast dat uit de artikelen 137 tot 142 van de bestreden wet weliswaar voortvloeit dat de wetgever onder meer de Krijgsraad te Luik heeft afgeschaft, maar dat geen enkele van de bepalingen van die wet een einde heeft gemaakt aan het ambt van de verzoeker. Weliswaar maakt de afschaffing van de Krijgsraad te Luik het vervullen van het ambt van griffier-diensthofhoud dat hij er uitoefende onmogelijk, maar die afschaffing heeft noch zijn benoeming, noch zijn recht op bezoldiging kunnen wijzigen. Artikel 145 van de bestreden wet waarborgt overigens dat geen

afbreuk zal worden gedaan «aan de wedden, weddeverhogingen, weddebijlagen en pensioenen van de magistraten, griffiers en personeel van de griffies van de krijgsgerechten die thans in functie zijn». De Nederlandse tekst *in fine* van dat artikel («die thans in functie zijn») geeft duidelijker dan de Franse tekst («en fonction») aan dat de personen beoogd worden die in functie waren op de datum van de inwerkingtreding van de wet, zodat het toepasselijk is op de verzoeker zelfs na de afschaffing van het rechtscollege waaraan hij was verbonden.

Overigens waarborgt artikel 143 van dezelfde wet aan het lid van de griffie van een krijgsraad dat een benoeming zou verkrijgen als lid van de griffie van een ander rechtscollege, dat hij er rang zal hebben vanaf zijn benoeming in die hoedanigheid bij de krijgsraad. Uit de verantwoording van het amendement dat tot de definitieve versie van artikel 143 heeft geleid, blijkt dat de oorspronkelijke tekst werd gewijzigd om er een algemene draagwijdte aan te geven, die zich met name uitstrekt tot de griffiers-diensthouders (*Gedr. St.*, Senaat, 1994-1995, nr. 1218-6, p. 19).

B.8. Hieruit volgt dat de verzoeker, zelfs al is het niet meer mogelijk hem ertoe in staat te stellen op de griffie van de Krijgsraad te Luik te werken, noch zijn titel, noch zijn geldelijke rechten verliest en dat hij, indien hij een betrekking als lid van de griffie van een ander rechtscollege zou verkrijgen, zijn anciënniteit zou behouden.

De verklaringen die de Minister van Justitie tijdens de parlementaire voorbereiding heeft afgelegd, bevestigen dat de wetgever de bedoeling had «een soepelere structuur (door te voeren) dan de huidige die samengesteld is uit drie permanente krijgsraden (Brussel, Luik en Gent) en een krijgsraad te velde (Keulen)»; «één enkele permanente krijgsraad (...) (te) behouden voor heel het Koninkrijk en met zetel te Brussel»; de maatregelen tot wederinschakeling niet te beperken tot de delegaties, die onstabiele situaties in het leven roepen en geen daadwerkelijke integratie in de nieuwe rechtsmacht mogelijk maken; de integratie van de personen wier ambt is afgeschaft, in «equivalente, vacante betrekkingen binnen de gewone rechtsmachten» te bevorderen; en, tot slot, «de overdracht van het op dit ogenblik bij de krijgsraden van Gent en Luik geaffekteerd personeel naar de bestendige krijgsraad te Brussel op harmonische wijze te laten geschieden» (*Gedr. St.*, Senaat, 1994-1995, nr. 1218-1, pp. 56-57).

De Minister heeft voorts verklaard, na de situatie van de magistraten te hebben onderzocht :

« De toestand van het personeel is verschillend aangezien er geen nationale personeelsformatie bestaat. Men zal de personeelsleden dus elders proberen te plaatsen rekening houdend zowel met de behoeften van het gerecht als met de wensen van de betrokkenen inzake hun plaats van tewerkstelling.

Indien dat niet mogelijk is, zullen de verkregen rechten inzake graad, anciënniteit en wedde in elk geval behouden blijven » (*Gedr. St.*, Senaat, 1994-1995, nr. 1218-6, p. 11).

Weliswaar heeft de Minister eveneens verklaard dat hij « op eigen gezag (zou) kunnen overplaatsen naar een ander gerecht », maar hij heeft daaraan toegevoegd dat « daarbij (...) overleg (zal) worden gepleegd en zoveel mogelijk rekening (zal) worden gehouden met de belangen van de personen en de instellingen » (*ibid.*, pp. 14-15).

Tot slot heeft de Minister, om de verwerping te verantwoorden van het amendement waarbij werd voorgesteld in een artikel 145*bis* te preciseren dat de « titularissen van opgeheven ambten (...) er de titel van (blijven) dragen en de wedden, weddeverhogingen en weddebijlagen ervan (blijven) ontvangen, doch onder persoonlijke titel », met name verklaard :

« De wettelijke bepalingen en de praktijk gaan overigens reeds volledig in de zin van het amendement, zodat de aanvulling in feite overbodig is » (*Gedr. St.*, Kamer, 1994-1995, nr. 1630/5, p. 11).

B.9. Uit die analyse van de bestreden bepalingen vloeit voort dat zij het door de verzoeker aangevoerde rechtvacuüm niet in het leven hebben geroepen. De rechten waarop hij nog aanspraak kan maken na de afschaffing van de krijgsraad waaraan hij was verbonden - een afschaffing waarvan hij de opportuniteit niet betwist - worden niet aangetast door de bepalingen die hij aanvecht. Die rechten zouden evenmin in het gedrang kunnen worden gebracht indien het koninklijk besluit van 20 februari 1995, dat hij voor de Raad van State aanvecht, door die Raad zou worden vernietigd.

Het staat aan de administratieve overheden de situatie van de betrokken personen te regelen, met eerbiediging van de door de wetgever vastgestelde regels.

Indien de individuele uitvoeringsmaatregelen van de bestreden bepalingen de beginselen die eruit voortvloeien zouden miskennen, komt het de bevoegde rechter toe die maatregelen af te keuren.

B.10. Aangezien de bestreden bepaling de situatie van de verzoeker niet ongunstig raakt, doet hij niet blijken van het vereiste belang. Zijn beroep is niet ontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 5 maart 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior